

דף מח.

עין משפט ב.ג.

אה"ע סימן קלד פעיף ה

ה ז. לא מסר מודעה ואנסוהו לגרש, אם אנסוהו שלא כדין הגט פסול ד',
ואם כדין אנסוהו הגט כשר ה'.

אה"ע סימן קנד פעיף כא

כא כד. כל אלו שאמרו להוציא כופין אותם אפי' בשוטים י'. וי"א דכל מי
שלא נאמר בפירוש בתלמוד "שכופין" להוציא אלא לשון יוציא בלבד
אין כופין בשוטים, אלא אומרים לו חכמים חייבוך להוציא ואם לא
תוציא מותר לקרותך עבריין ז'.

עין משפט ד.

אה"ע סימן קלד פעיף ח

ח י. אנסוהו כותים אם כדין הגט פסול ופוסל לכהונה, אבל אם עשו שלא
כדין שאינו בר כפייה אפי' ריח הגט אין בו. ואפי' קיבל מעות על
נתינת הגט אין אומרים שמשום זה נתרצה ה'.

ד. משמע דפסול מדרבנן, אבל הב"ש כתב דפסול מן התורה כמ"ש רש"י ור"ן והטור,
וכן משמע מסעיף ז' וכן אם אנסוהו עכו"ם אפי' כדין הגט פסול אם לא שאמרו לו
עשה מה שישראל אומרים לך, ולא כהרמב"ם סוף פ"ב, ועיין ב"ש ס"ק י'.
ה. כגון שהוא חייב להוציא ואינו רוצה ואנסוהו בי"ד עד שהוציא הוי גט, ומ"מ מצוה
על כל בי"ד שבכל מקום ובכל זמן גם כשהדין לכופו לגרש לבטל המודעה.
ו. כללא הוא דהנושא אשה בעבירה כופין אפי' בשוטים וכן הוא הני דבסי' ז' משום
דמפורש בש"ס דכופין. וכל אותם שכופין בגללה אין נותנים לה תוספת כתובה, אבל
כשהבי"ד כופין לגרשה כשלא ילדה י' שנים יש לה תוספת, דלאו מחמתה הוא.
ז. והרמ"א כתב כיון דאיכא פלוגתא יש להחמיר שלא לכוף בשוטים שלא יהיה הגט
מעושה, אבל אם יש לו אשה בעבירה לכו"ע כופין בשוטים. וכל מקום שאין כופין
בשוטים אין מנדין אותו, אבל יכולים לגזור על כל ישראל שלא לעשות עמו טובה, או
לישא וליתן עמו, או למול בניו או לקוברם עד שיגרש, ובלבד שלא ינדו אותו. אבל מי
שאינו מקיים עונתו יכולים לנדותו ולהחרימו שיקיים עונה או שיגרש כי אין זה כפיה לגט,
רק כפיה לקיים חובתו או שברירה בידו לגרש.
ח. מהגהות אלפסי. ועיין בפ"ת סקי"ז בשם התורת גיטין דזה דמי לתלייהו ויהיב ולא
לתלייהו וזבין אף שקיבל מעות דהוי כתלייהו וזבין בפחות משויו שאין בדמים ערך
לגרש אשתו, וע"כ מכח הכפיה גירש ולא מחמת הממון.

עין משפט ה.

אה"ע סימן קלד פעיף ט

ט יא. דחקו אותו בי"ד ישראל ע"י כותים שאמרו לו עשה מה שבי"ד ישראל אומר לך, הוי כאנסוהו ישראל, ואם בדין חייב לגרשה כשר.

דף מח:

עין משפט א.

הו"מ סימן רה פעיף א

עיין לעיל דף מז: עין משפט ז

עין משפט ב.ג.

אה"ע סימן מב פעיף א

א א. המקדש אשה בעל כרחא אינה מקודשת^ט, אבל כפווהו לקדש בעל כורחו מקודשת. וי"א שאינה מקודשת, והוי ספק מקודשת.

הגה: ב. אין הולכין בקידושין אחר אומדנות והוכחות המוכיחות, וע"כ אפי' אם האשה אמרה לשחוק נתכוונתי, וזרקה קידושיה אפי' תוך כדי דיבור, הוי קידושין אם נתרצתה מתחילה.

הגה: ג. לקח אשה בחוזקה שלא ברצונה וקידשה, והיא לא זרקה הקידושין, מקודשת^י.

עין משפט ד.

הו"מ סימן רה פעיף ט

ט י. עדים שנמסרה בפניהם המודעה יכולים בעצמם לחתום^כ על שטר המכר ואין בכך כלום ואפי' אמר להם המוכר בפני האנס ברצוני

ט. אע"פ שתלויהו וזבין מהני וכאן מכרה עצמה, כיון שעשה שלא כהוגן אפקעינהו רבנן לקידושין. אבל באיש שקידש בע"כ כיון שבידו לגרשה בע"כ לא הפקיעו ולכן מקודשת. מ"מ כיון שישנו חדר"ג יתכן שגם באיש אינה מקודשת, אך מכיון שבכה"ג ר"ג לא חזרו לגרשה בע"כ, חזר להיות שמקודשת ועיין בח"מ ובב"ש. ב' אומרים נתקדשה באונס, ושניים אומרים לרצון, אם נישאת תצא, מלבד אם נתקדשה לאחד מעדיה שאומרים באונס נתקדשה, ולהרדב"ז בסי' נ"ז לעולם לא תצא, בה"ט.
י. משמע דמקודשת ודאי, ועיין בח"מ דמקודשת רק לחומרא.
כ. מבתרא מ"ח ע"ב ורמב"ם שם הלכה ו'.

מכרתי בלא אונס ל, הרי המודעה קיימת שכשם שאנסו למכור בלא רצון
כך אנסו עד שאמר ברצוני אני מוכר.

* שטר מודעה שאין בו זמן ואין העדים לפנינו לדעת אם נעשית קודם
המכירה או אח"כ המודעה כשרה ומבטלת המקח, מאחר שיודעים
באונסו מסתמא מ מסרה קודם לכן.

ל. שם בגמ' מ"ז ע"ב וכדרב כהנא.

מ. שמעמידים העדים על חזקה שלא היו חותמין אם לא שידעו שהיתה קודם המכירה. סמ"ע
ס"ק כ"ג.